

Najvyšší súd

Slovenskej republiky

7 Cdo 33/2012

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Ústavného súdu Slovenskej republiky**, so sídlom v Košiciach ,Hlavná 110, proti odporkyni **S., s. r. o.**, so sídlom v B., zastúpenej JUDr. R. A., advokátom v B., **o uloženie povinnosti uverejniť opravu a o zaplatenie primeranej peňažnej náhrady**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 12 C 175/2009 , o dovolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. októbra 2011 sp. zn. 9 Co 280/2011, takto

r o z h o d o l:

Dovolanie **o d m i e t a.**

Navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Bratislava V rozsudkom z 12. apríla 2011 č. k. 12 C 175/2009 – 162 uložil odporkyni povinnosť v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku uverejniť v týždenníku Plus 7 dní na rovnocennom mieste a rovnakým písmom , akým bolo uverejnené nepravdivé skutkové tvrdenie uverejnené 1. apríla 2009 v týždenníku Plus 7 dní č. 14 na strane 46, 47 článku autorky N. S. pod „názvom Kríza ? Nevadí“ s označením „oprava“ text v znení: Tvrdenia, že šéfka ústavného súdu Ivetta Macejková ide budovať nové byty pre sudcov, aj keď na ne podľa zákona zrejme nemajú nárok, ako aj ďalšie tvrdenia autorky článku vyvolávajúce dojem , že predsedníčka ústavného súdu sama rozhoduje o vnútorných pomeroch a o návrhu rozpočtu inštitúcie, napr. „Potom, ako sa Ivetta Macejková chcela

budovy na Zbrojničnej ulici dokonca zbaviť, ... Šéfka Ústavného súdu teraz presadzuje zámer prestavby tejto budovy ..., nie sú pravdivé. Oprava : O úprave svojich vnútorných pomerov a o návrhu rozpočtu ústavného súdu v zmysle čl. 131 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhoduje plénum ústavného súdu a nie predsedníčka ústavného súdu. Plénum ústavného súdu sa uznáva nadpolovičnou väčšinou všetkých sudcov. Rovnako tvrdenie autorky článku, že pred tromi rokmi skončená rekonštrukcia budovy , ktorá má byť podľa Macejkovej predstáv teraz zase prerobená na byty, stála vyše 50 miliónov korún. Takže tie peniaze boli v podstate vyhodené úplne zbytočne,“ nie sú pravdivé. Oprava: Nejde o vyhodené peniaze. Stavebné úpravy vnútorných priestorov budovy č. 2 na účely bývania nesúvisia s celkovou rekonštrukciou komplexu bývalých Jiskrových kasární na sídlo ústavného súdu v rokoch 2003 – 2005. Zmenou účelu užívania budovy č. 2 bude potrebné stavebne upraviť iba vnútornú dispozíciu priestorov. Nebude sa rekonštruovať už rekonštruované (vonkajší plášť, strecha, rozvody, atď.). Zachované zostanú aj spoločné vnútorné priestory , komunikácie (chodby a schodište), bez úpravy zostane spôsob vykurovania a prípravy teplej úžitkovej vody ako aj štruktúrovaná kabeláž. Nejde o vyhodené peniaze aj preto, že povinnosťou správcu v zmysle § 3 zákona NR SR č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu , v platnom znení, je okrem iného udržiavať majetok štátu v riadnom stave a dbať, aby nedošlo k jeho poškodeniu. Odporkyňa uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 1 659, 69 € ako primeranú peňažnú náhradu v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku návrh zamietol a navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že odporkyňa v článku uverejnenom 1. apríla 2009 v týždenníku Plus 7 dní autorky N. S. pod názvom „Kríza? Nevadí“ s podtitulom šéfka ústavného súdu Ivetta Macejková. ide budovať nové byty pre sudcov, aj keď na ne podľa zákona nemajú nárok , uviedla dve nepravdivé skutkové tvrdenia . Žiadosť o ich opravu podal navrhovateľ včas (žiadosťou doručenu odporkyňa 14. apríla 2009) a táto obsahovala všetky podstatné náležitosti. Na strane odporkyne neboli zistené žiadne zákonné dôvody, pre ktoré by nebola povinná opravu v tejto časti uverejniť (§ 7 ods. 6 zákona č. 167/2008 Z. z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov ,“ďalej len tlačový zákon“) . Keďže si túto povinnosť nesplnila , navrhovateľ dôvodne podal návrh na opravu (§ 10 ods. 2 tlačového zákona) a o peňažnú náhradu , ktorej výšku považoval súd za primeranú vzniknutej ujme a okolnostiam , za ktorých došlo k porušeniu práva navrhovateľa. Námiatku odporkyne týkajúcu sa nedostatku aktívnej vecnej legitimácie

navrhovateľa vyhodnotil za nedôvodnú. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O. s. p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie odporkyne rozsudkom z 27. októbra 2011 sp. zn. 9 Co 280/11 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých (vyhovujúcich) častiach potvrdil a navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovým stavom zisteným prvostupňovým súdom (§ 153 ods. 1 O. s. p.), podľa ktorého odporkyňa ako vydavateľ periodickej tlače uverejnila článok, ktorý obsahuje dve nepravdivé tvrdenia týkajúce sa navrhovateľa ako právnickej osoby . Na základe neho došiel aj k správne právne záveru, že navrhovateľ podal žiadosť o opravu v zákonom stanovenej lehote a že nebol splnený ani jeden z taxatívne uvedených dôvodov (§ 7 ods. 6 tlačového zákona), kedy vydavateľ nie je povinný opravu uverejniť. Vzhľadom na to, že oprava nebola uverejnená a navrhovateľ spolu s návrhom na uverejnenie opravy požiadal aj o priznanie primeranej peňažnej náhrady, správne súd prvého stupňa vyhovel návrhu aj v tejto časti (§ 10 ods.3 tlačového zákona). Odvolací súd sa stotožnil aj s odôvodnením rozhodnutia súdom prvého stupňa v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p.), na ktoré v podrobnostiach odkázal (§ 219 ods. 2 O. s. p.). Námietky odporkyne uvedené v odvolaní a týkajúce sa rozsahu návrhu na uverejnenie opravy považoval za právne irelevantné, lebo zo žiadneho ustanovenia tlačového zákona nevyplýva , že v súdnom konaní si navrhovateľ nemohol uplatniť menej, ako žiadal v žiadosti doručenej odporkyňi a súd je petitom návrhu viazaný. Za nedôvodnú považoval aj námietku aktívnej legitimácie navrhovateľa, lebo predmetné tvrdenia sa netýkali JUDr. Ivetty Macejkovej ako fyzickej osoby, ale činnosti ústavného súdu, právomocí jeho predsedu a pléna, spôsobu nakladania s majetkom ústavného súdu a užívania služobných bytov sudcami ústavného súdu. Za nedôvodnú vyhodnotil aj námietku, že navrhovateľ v časti navrhovaného znenia opravy, vo vzťahu ku skutkovým tvrdeniam týkajúcim sa JUDr. Ivetty Macejkovej , nedefinoval, ktoré ďalšie skutkové tvrdenia považuje za nepravdivé, keď iba príkladom uviedol, niektoré z nich (nebol splnený ani jeden z dôvodov pre neuvyverejnenie opravy) a námietku nesprávnych skutkových zistení súdom prvého stupňa (vykonané dokazovanie vyhodnotil v súlade s § 132 O. s. p.). Súd napokon nie je viazaný návrhmi účastníkov konania na vykonanie dokazovania a nevykonanie niektorého z navrhovaných dôkazov nemá za následok odňatie možnosti účastníkovi konania konať pred súdom (R 125/1999, R 6/2000). Ďalšími námietkami uvedenými v odvolaní sa odvolací súd nezaoberal , pretože súd prvého stupňa sa

v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne zaoberal všetkým pre vec dôležitými argumentmi a tieto námietky neboli spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Boli len v rovine úvah bez ich podloženia relevantnými dôkazmi. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie odporkyňa. Navrhla rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietala vady konania uvedené v § 237 O. s. p. a nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Podľa jej názoru je odôvodnenie právneho záveru odvolacieho súdu týkajúce sa aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa nepreskúmateľné . V rozhodnutí odvolacieho súdu úplne absentuje odôvodnenie, ako sa vysporiadal s dôkazom - prepisom rozhovoru medzi autorkou článku a JUDr. Ivettou Macejkovou a nevysporiadal sa ani s dôkazom, ktorý predložila na pojednávaní dňa 30. septembra 2010 (o autorizovaní priamej reči obsiahnutej v článku). Nepreskúmateľné a neodôvodnené je podľa jej názoru rozhodnutie aj v časti, v ktorej odvolací súd uviedol, že sa nezaoberal námietkami uvádzanými v odvolaní , pretože nie je zrejmé, ktoré námietky považoval za úvahy bez relevantných dôkazov. Mala tiež za to, že postupom odvolacieho súdu, ktorý nepokračoval vo výsluchu JUDr. Ivetty Macejkovej (po jeho prerušení) jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) , lebo jej bolo znemožnené klásť (ako účastníčke konania) otázky.

Navrhovateľ navrhol dovolanie ako neprípustné (uznesením) odmietnuť podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. resp. (rozsudkom) dovolanie v celom rozsahu podľa § 243b ods. 1 O. s. p. zamietnuť. Podľa jeho názoru súd rešpektoval procesné práva odporkyne , zaoberal sa jej návrhmi na dokazovanie , preto jej nebola odňatá možnosť konať pred súdom . Poukázal na to, že procesný úkon, ktorým súd nevyhovel návrhu na doplnenie dokazovania sa v zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu nepovažuje za dovolací dôvod podľa § 237 písm. f/ O. s. p. (R 6/2000). Výsluch účastníka konania je iba jedným z dôkazných prostriedkov , nevykonanie dôkazu výsluchom účastníka konania nie je postupom, ktorým by súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p. (R 37/1993). Preto dovolanie nie je procesne prípustné. Pokiaľ ide o námietku odporkyne o aktívnej vecnej legitímácii uviedla, že nepravdivé skutočnosti uvedené v predmetnom článku sa týkali činnosti ústavného súdu , právomocí jeho predsedu a pléna, spôsobu nakladania s majetkom ústavného súdu a užívania služobných bytov sudcami ústavného súdu. Nemožno ich považovať za informácie o fyzickej osobe .

Ani námietky právneho posúdenia veci a nepreskúmateľnosti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu nepovažoval za dôvodné. Uviedol, že predmetom návrhu nebol obsah rozhovoru predsedníčky ústavného súdu s autorkou článku , ale nepravdivé skutkové tvrdenia uverejnené v článku a bolo preukázané, že išlo o tvrdenia nepravdivé . Odvolací sa zaoberal rozhodujúcimi námietkami odporkyne a rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza zo správne zisteného skutkového stavu a správneho právneho posúdenia veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že dovolanie odporkyne nie je prípustné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku , v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Napokon podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa , ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4.

Dovoláním odporkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p, ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania , ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania podľa ustanovenia § 237 a/ až e/ a g/ O. s. p. dovolateľ nenamietal a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

So zreteľom na odporkyňou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej súdom bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva , ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a odporkyňi neznemožnili uplatniť procesné práva priznané jej právnym poriadkom na zabezpečenie jej oprávnených práv a oprávnených záujmov.

Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. namietal porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

K námietke, že súd nevykonal odporkyňou navrhnutý dôkaz treba uviesť, že Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd v čl. 6 ods. 1 zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje ale žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebu ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe zahŕňa právomoc posúdiť to, čo a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov konania na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (pozri § 120 ods. 1 O. s. p.) a nie účastníkov konania. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení

(vedúcu prípadne k vydaniu nesprávnych rozhodnutí) , nie však procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (pozri R 37/1993). Zo samej skutočnosti , že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno preto vyvodit', že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 písm. f/ O. s. p. prípustné (pozri R 125/1999). Nevykonaním odporkyňou navrhovaného dokazovania preto nemohlo dôjsť k odňatiu jej možnosti konať pred súdom.

Treba tiež uviesť, že výsluch účastníka konania je iba jedným z dôkazných prostriedkov , nevykonanie dôkazu výsluchom účastníka konania nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p. (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 96/99).

Podľa § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy , a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolenie procesne prípustné – pozri § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p.).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka odporkyne týkajúca sa odôvodnenosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný) , prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva . Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký , ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď

v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ruiz Torijo c. Španielsko uz 9. decembra 1994 , Annuaire , č. 303 – B).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutia aj v náleze III. ÚS 119/03 – 30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Zo spisu totiž vyplýva, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, vychádzajúci z rozsudku súdu prvého stupňa , opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci , výsledky vykonaného dokazovania , obsah odvolania , vyjadrenie navrhovateľa, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil právne závery. Vysporiadal sa s námietkami odporkyne uvedenými v odvolaní a vysvetlil aj právne závery týkajúce sa aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa (dovolací súd sa ich správnosťou nezaoberal). Rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno preto považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené . Skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožňuje s právnym názorom súdov nižších stupňov, nemôže ani viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (pozri I. ÚS 188/06).

Právne posúdenie veci súdom (namietané odporkyňou) je realizáciou rozhodovacej činnosti a nemôže založiť žiadnu procesnú vadu , ktorá je uvedená v § 237 O. s. p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis , nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania

nezakladá (nemá základ vo vade konania podľa § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne) použil správny právny predpis a či ho (ne) správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne) správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v prejednávanej veci nešlo). Keďže dovolanie nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danej veci prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p. a iné vady konania podľa § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporkyne v súlade s § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi náhradu trov dovolací súd nepriznal, pretože mu žiadne trovy tohto konania nevznikli (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. júna 2012

JUDr. Jana B a j á n k o v á, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť :

Hrčková Marta

